

Surukonferenssi 2010

Toinen valtakunnallinen Surukonferenssi järjestettiin Jyväskylässä 18.–19.3.2010 yhteistyössä Huoma – Henkirikoksen uhrien läheiset ry:n, Käpy – Kätkyt- ja lapsikuolemaperheiden yhdistys ry:n ja Nuoret lesket ry:n kanssa. Surukonferenssi on suunnattu sosiaali- ja terveysalan ammattilaisille, kasvattajille, opettajille, sururyhmien ohjaajille, surevia työssään kohtaaville sekä järjestäjäyhdistystensä edustamille ihmisryhmille.

Menetyksestä arkeen – miten oppia elämään surun kanssa?

Surukonferenssin tarkoituksena oli uuden tiedon välittäminen surusta ja toimivista käytänteistä surevien tukemiseksi. Tapahtuma suunnattiin sosiaali- ja terveysalan ammattilaisille, kasvattajille, sururyhmien ohjaajille, surevia työssään kohtaaville kaikkialla Suomessa sekä järjestäneiden yhdistysten edustamille ihmisryhmille. Konferenssi keskittyi mm. kuolema-temaan ja omaisten vaiheisiin läheistensä kuoleman jälkeen.

Surukonferenssissa julkaistiin psykologi Soili Poijula tekemä ensimmäinen suomalainen tutkimus henkirikosuhrien omaisista. Kyseinen Huoma ry:n hankkeena toteutettu tutkimus on Sosiaali- ja terveysministeriön rahoittama. Julkisuudessa tutkimus ansaitusti herätti laajaa kiinnostusta käsiteltävän aiheen vaikeudesta huolimatta. (Tutkimus **Henkirikosuhrien perheenjäsenten selviytyminen, mielenterveys ja kokemukset tuesta ja palveluista**. löytyy nettiosoitteesta:

http://www.stm.fi/julkaisut/nayta/_julkaisu/1530547)

Poliisipsykologi Lasse Nurmi esitelmöi poliisin roolista omaisten surutyön käynnistämisessä. Kuolemasta ilmoittaminen on lain mukaan poliisiviranomaisen tehtävä. Kuolinviestiä tuodessa poliisin mukana voi olla kriisityöntekijöitä. Nurmen mukaan poliisin koulutus huomioi tarvittavien valmiuksen antamisen, mutta kuolemasta kertominen koetaan oppilaiden taholta muuhun poliisin työhön verrattuna etäiseksi. Tapauskohtaisesti tutkinnalliset syyt voivat rajoittaa sitä, mitä poliisi voi omaisille tapon yksityiskohdista kertoa.

Henkirikoksen uhrien läheiset ry:n puolesta pitämässään puheessa yhdistyksen puheenjohtaja vertaili Suomen väkivaltakäyttämisen määrää itäiseen ja läntiseen Eurooppaan. Hän myös kuvaili, ketkä ovat Huoman jäseniä: me tavalliset ihmiset, joiden normaalia suomalaista elämäntapua meidän lähimmäisemme tappo tai murha on rajulla tavalla järkyttänyt.

Puheenjohtaja kiitti erittäin ansiokkaasta työstä niitä henkilöitä, jotka työllään loivat nykyisin Huomana tunnetun yhdistyksen. Nämä ihmiset tunsivat sen musertavan voiman, minkä alle omaisensa menettäneet ihmiset usein yksin surunsa ja traumansa kanssa jäävät. Heidän kohdallaan täydellinen toipuminen on mahdotonta.

Surukonferenssin televisiointi käsitti yhden Huoman pitkäaikaisen jäsenen haastattelun. "Ei ole oikeastaan muuta vaihtoehtoa kuin mennä eteenpäin, jos ei aio omaa elämäänsä sitten lopettaa", hän summasi omaa ja kohtalotoveidensa tilanteita. Hänen omalla kohdallaan henkirikoksen pitkä selviämisaika vielä lisäsi kaiken tuskan määrää.

Surukonferenssi 2010 järjestettiin kolmen sosiaalialan yhdistyksen välisenä yhteistyönä, mm. Huoma – Henkirikoksen uhrien läheiset ry:n voimin.

